

[Undervisningsministeren.]

ling og Modning, og den bliver dyrere end den Ordning, jeg her foreslaar.

I denne Sammenhæng kan jeg maaske sige, at naar det ærede Medlem pegede paa, at den foreslaaede Ordning muligvis blev for dyr, saa bliver den i hvert Fald ikke dyrere, end Ordningen vilde være blevet, hvis Venstres Ændringer var vedtaget i det andet høje Ting. Men Beregningerne skal nok kunne holde. Sagen er den, som der ogsaa gøres opmærksom paa, at en hel Række af vore Statsseminarier er i en meget forsømt Tilstand for at bruge et mildt Ord. Jeg fik forleden Dag Brev fra en Seminarieforstander, som ganske vist nylig var blevet ansat ved sit Seminarium, men som derfor maaske saa paa det med friske Øjne. Han skrev, at hvis iun skal gennemføre den nye Seminarierlov, behøver vi ikke alle de Penge, her er Tale om, saa kan vi nøjes med en meget mindre Sum; men der er saa meget forsømt herude, at vi i Virkeligheden skal have mange flere Penge, ikke for at faa den nye Seminarielov gennemført, men for at faa det istandsat, der gennem mange Aar er forsømt. Jeg tror derfor, Tallene i den Beretning, der er sendt til Folketingets Udvalg, snarere peger for højt end for lavt i Retning af Udgifter.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds mente, at en Seminarist, der faar Undervisning i Sprog, ikke, naar han har taget den afsluttende Lærerprøve, vil kunne undervise deri. Dertil vil jeg svare, at Sproget — det er nu kun eet Sprog, der bliver obligatorisk — først og fremmest bør læres paa Seminarierne for Almenuddannelsens Skyld, ikke just for at uddanne Faglærere i Sprog. Det er imidlertid givet, at den, der møder med Realeksamen eller med Sprogkundskaber, som svarer dertil, og i 4 Aar faar sproglig Uddannelse, har et udmærket Grundlag for selv at gaa videre, saaledes at han kan blive en dygtig Sproglærer i Folkeskolen eller en anden Skole, hvor der undervises i Sprog, og det er jo Tilfældet i mange Skoler. Jeg kunde ogsaa meget godt tænke mig en dygtig Seminarist, som efter at have faaet 6 Aars Undervisning i Sprog var dygtig nok til at undervise deri, naar han stadig søgte at holde sine Kundskaber ved lige og udvide dem. En Student er vel ikke særlig skikket til at være Faglærer i Sprog, men i alt Fald havde jeg aldrig saa snart taget Studentereksamen, før jeg gav mig til at undervise i en hel Række Sprog, og jeg trøster mig

til, at det gik nogenlunde. Det var i hvert Fald tidligere meget almindeligt, at Studenter underviste i Sprog; jeg ved ikke, i hvilken Grad det finder Sted nu. Men naturligvis beror det ganske paa, om vedkommende Realist, Student eller Seminarist har Anlæg for Sprog.

Det ærede Medlem mente ogsaa, at Delingen i 2 Grene i de 2 sidste Klasser var for akademisk. Deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret; fordi man i Gymnasiet har en Tredeling, vil en Todeling i Seminariets 2 sidste Klasser ikke blive akademisk; Delingen har en praktisk Begrundelse baade det ene og det andet Sted. Den praktiske Begrundelse er den, at det er bedre at komme til Bunds i et mindre Antal Fag end at tage det dobbelte Antal Fag overfladisk. I Stedet for at sprede Uddannelsen over en hel Række Fag, hvorved den bliver mangelfuld og overfladisk, samler man den i 2 Grene, saaledes at man i den ene eller den anden Gren ganske anderledes kan fordybe sig i Stoffet. Todelingen har altsaa et praktisk Motiv; man kan ikke stemple den som akademisk, fordi man ud fra dette praktiske Motiv har gennemført en lignende eller større Forgrening i Gymnasiet.

Det ærede Medlem spurgte, om Forskolelærerindeinstitutionen skulde forsvinde. Aldeles ikke; som ogsaa oplyst i det andet høje Ting berøres den ikke af dette Lovforslag.

Hermed tror jeg at have sagt tilstrækkeligt paa nærværende Tidspunkt. Ogsaa jeg tror, at Sagen fremmes bedst ved hurtigst muligt at komme i Udvalg. Jeg er fremdeles forhandlingsvenlig og -villig, som jeg var i det andet høje Ting, hvor jeg søgte at faa en almindelig Overenskomst, idet jeg paa ingen Maade underkender, hvilken Betydning det har, naar en saadan organisatorisk Lov, der griber ind i vort Skolevæsen og i hele vor kulturelle Udvikling, skal føres ud i Livet, at alle Partier samles om den. Under Samraadet med Folketingsudvalget stillede jeg derfor et imødekommende Forslag, gjorde en Indrømmelse udover, hvad der allerede var gjort; den vandt nogen Stemning i Venstrekredse, men blev afvist af Partiet som Parti. Selvfølgelig er jeg villig til fortsat Forhandling, men Betingelsen maa naturligvis være, at vi ikke kommer ind i et saa vidtløftigt Udvalgsarbejde, ind i saa vidtløftige Udvalgsforhandlinger, at vi ikke kan blive færdige i indeværende Rigsdags-samling; det er nemlig, hvad der ogsaa